

စိုးကျော့

ရွံ့ပင်လယ်ကိုဖြတ်၍
မီးတောင်ကိုကျော်ခဲ့ကြသူများ

မာန်အောင်ရှိ၊ ရွှံ့မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲပြီး ချော်ရည်ထွက်

ကျောက်ဖြူခရိုင် မာန်အောင်မြို့နယ်နှင့် (၁၂)မိုင်ဝေးသောနေရာတွင် တည်ရှိသည့် မီးငြိမ်း နေခဲ့သည့် ရွှံ့မီးတောင်ကြီးမှာ ယခုအခါ၌ ပေါက်ကွဲ၍ ချော်ရည်များ ပန်းထွက်နေသည် ဟု သိရသည်။ ။

ယခု ပေါက်ကွဲ၍ ချော်ရည်များ ပန်းထွက်နေသော ရွှံ့မီးတောင်မှာ မာန်အောင်ကျွန်းအခေါ် နဂါးတောင် ဖြစ်၏။ ထိုရွှံ့မီးတောင်မှာ ယခင်က မကြာခဏ ပေါက်ကွဲမှုများ ဖြစ်ခဲ့ပြီး လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ခန့်ကပင် မီးတောင်ပေါက်ကွဲရာ လူတစ်ဦးသေဆုံးခဲ့သည်။ ။

ထိုနဂါးတောင် ပြန်လည်ပေါက်ကွဲနေမှုကြောင့် ယခုအခါ အလျားနှစ်ဖာလုံး၊ အနံ ပေ(၆၀) လောက်ရှိသော ရွှံ့လမ်းမကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ။ မီးတောင်၏ အရှေ့ဘက်၊ မြောက်ဘက် သစ်ပုတ်ငြိမ် ချောင်းဘက်ဆီသို့ ချော်ရည်များ ပန်းထွက်နေရာ ရွှံ့လမ်းမကြီး ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အထက်ပါ သတင်းတစ်ပုဒ်အား ၁၈-၃-၇၁ နေ့ထုတ် သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရှုခဲ့ရပေသည်။ ။

ထပ်မံ၍ လည်း -

‘ရခိုင်ပြည်နယ် ကျောက်ဖြူမြို့နယ် စိုင်ခြံကျေးရွာအုပ်စု နဂါးတော

င်ရှိ ရွှံ့မီးတောင် ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ပွား'ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့်-
ကျောက်ဖြူမြို့နယ် စိုင်ခြံကျေးရွာအုပ်စု အရှေ့ဘက်တစ်မိုင်ခန့် အကွာ
နဂါးတောင်တွင် ဇန်နဝါရီလ ၅-ရက် နံနက် ၁၁-နာရီ ၄၅-မိနစ်ခန့်က ရွှံ့
မီးတောင်ပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ။ အဆိုပါ ရွှံ့မီးတောင်ပေါက်ကွဲစဉ်
ပေါက်ကွဲသံ မြည်ဟည်းသွားပြီး မီးလျှံများ နှင့်အတူ ချော်ရည်များ ပန်း
ထွက်ခဲ့ရာ မီးလျှံမှာ အမြင့်ပေ ၃၀၀-ခန့်အထိ မြင့်တက်သွားခဲ့ပြီး ပေါက်
ကွဲမှုမှာ မွန်းတည့် ၁၂-နာရီခန့်တွင် ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ ။ ထို့ပြင် မွန်း
လွဲ ၁၂-နာရီ ၂၅-မိနစ်ခန့်တွင် ပထမ ပေါက်ကွဲသည့် မီးတောင်၏ တော
င်ဘက် ကိုက် ၁၅၀-ခန့်အကွာတွင် ဒုတိယမီးတောင်တစ်ခုမှ မီးခိုး များ ၊
ချော်ရည်များ အပေါ်သို့ ၂၅-ပေခန့် ပန်းထွက် လာပြီး ပြန်လည်ငြိမ်သက်
သွားသည် ။ ယင်းနောက် ပထမ မီးတောင်မှ ပင်
ထပ်မံပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ပွားခဲ့ရာ မြည်ဟည်းသံများ နှင့်အတူ မီးတောက်မီး
လျှံများ ၊ ချော်ရည်များ ပန်းထွက် လာပြီး မီးလျှံများမှာ အမြင့်ပေ ၂၅၀-
ခန့်အထိ မြင့်တက်ခဲ့ကာ မွန်းလွဲ ၁၂-နာရီခွဲတွင် ပေါက်ကွဲမှု
ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ ။

မီးတောင်ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် လူ၊ ကျွဲ၊ နွားနှင့် တိရစ္ဆာန်များ သေဆုံး
ပျက်စီးမှုမရှိဘဲ မီးတောင် ဝန်းကျင်၌ အချင်းဝက် ပေ ၂၀၀-ပတ်လည်ခ
န့် ချော်ရည်များ ဖုံးလွှမ်းသွားကြောင်း သိရသည်။ ။

၇-၁-၂၀၀၈ နေ့ထုတ် သတင်းစာများ တွင် ထပ်မံဖတ်ရှုရပြန်၏။

မြန်မာနိုင်ငံသူ မြန်မာနိုင်ငံသားများ အနေအားဖြင့် မီးတောင်ပေါက်
ကွဲသော သတင်းများကို နိုင်ငံခြားသတင်းများ အဖြစ်သာ အများအားဖြ
င့် ဖတ်ဖူးကြသည် ဟု ထင်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာနိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားများ သည် မီးတောင်ပေါက်

ကံကွဲနေသည် ကို မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူး၊ ကြုံဖူးကြသူများ အလွန်ပင်ရှားပါးလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ မိမိတို့ နိုင်ငံတွင် မီးတောင်အမြောက် အမြား ရှိသည်ကိုလည်း သိချင်မှ သိကြပေမည်။ သို့သော် ရခိုင်တိုင်းရင်းသားများ အနေနှင့်မူကား မီးတောင်ပေါက်ကွဲသည် ကို မြင်ဖူး၊ ကြုံဖူး၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးသူ အများ အပြားပင် ရှိလေသည် ။

စာရေးသူ ကိုယ်တိုင်ပင် ငယ်စဉ်က စည်ခြံရွာဘက်မှ မီးတောင်တစ်ခု ပေါက်ကွဲသည် နှင့် စစ်တော၊ စေမော်ဘက်မှ မီးတောင်တစ်ခု ပေါက်ကွဲသည် ကို နှစ်ကြိမ်မြင်ဖူးခဲ့သည် ။

အထူးသဖြင့် ရခိုင်တိုင်းရင်းသားထဲတွင် လည်း မီးတောင်ပေါက်ကွဲသည် ကို မာန်အောင်ကျွန်း နှင့် ရမ်းဗြဲကျွန်းမှ လူများ သာ အများ ဆုံးတွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူးကြသည် ။ သို့သော် မီးတောင်များ ရှိရာ၊ မီးတောင်ပေါက်ကွဲရာနှင့် နီးသော ရွာများမှာ တောခေါင်ခေါင် တောင်ပေါ်ဒေသများ သာ ဖြစ်ခြင်း ကြောင့် အခြားနိုင်ငံများ ၌ လို မီးတောင်ပေါက်ကွဲနေသည့် ဓာတ်ပုံများ ၊ သတင်းများကို မကြားရ၊ မသိရ၊ မမြင်ခဲ့ကြရပေ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပေါက်ကွဲခြင်း၊ ရွာပျက်သွားခြင်းများ ပင် ရှိခဲ့သော်လည်း ယခင်က ထိုသတင်းများ သည် သတင်းစာကြီးများ ၌ပင် မပါခဲ့ကြပေ။ ဤသည် တို့ မှာ လည်း အဆန်း တော့မဟုတ်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မီးတောင်များ ပေါက်ကွဲသောနေရာနှင့် မြို့ပြဆိုသည် မှာ လည်း ယခင်က ကားလမ်းကိုမဆိုထားနှင့် လှည်းလမ်းပင်မပေါက်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ရခိုင်ပြည်နယ်အနေနှင့် မီးတောင်ကြီးတစ်ခု သည် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် အချိန်ကြာအောင် ပေါက်ကွဲနေပါသော်လည်း သတင်း ဓာတ်ပုံ စသည် တို့ ရဖို့ ဆိုသည် မှာ ဘယ်လိုမှ ပင် စိတ်မကူးကောင်းသော အကြောင်းအရာများ သာ ဖြစ်ခဲ့သည် ။

ရခိုင်ပြည်နယ် မာန်အောင်ကျွန်းနှင့် ရမ်းဗြဲကျွန်းတို့ တွင် မီးတောင် အကြီးအသေး (အမြဲ ဆူပွက်နေသော နဂါးပွက်ကျင်းများကိုပါ ထည့်တွက်လျှင်) (၆၀)ကျော်လောက် ရှိပေမည်။ မာန်အောင် ကျွန်းကိုမူ စာရေးသူ မန့်စပ်သဖြင့် မသိသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရမ်းဗြဲကျွန်း၌ မီးတောင်ပေါများ သော နေရာတို့ မှာ ကျောက်ဖြူမြို့နှင့် မြစ်ချောင်းခြားပြီး ၅မိုင်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိသော စည်ခြုံ၊ စစ်တော၊ စေမော်၊ ကြံချည်၊ ကြတ္တိန် စသည့် ရွာများ ဖြစ်၏။

ကျောက်ဖြူမြို့မှ လေးတောင်တိုက်နယ်ဘက်ကို မော်တော်ကားနှင့် သွားဖူးသူများ သည် အထက်တောကင်းရွာအနားသို့ရောက်လျှင် ဒေသခံလူများ အခေါ်ကင်းနဂါးတောင်ကို ဘင်္ဂလားပင် လယ်အော်ဘက်တွင် ထီးထီးမားမား မြင်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုကင်းနဂါးတောင်၏ သက်တမ်းသည် နှစ်ပေါင်း(၁၀၀)ပင် မပြည့်တတ်သေးဟု ထင်၏။

ယခင်က ထိုနေရာတွင် ယခုကဲ့သို့ တောင်မြင့်ကြီးများ မရှိပေ။ မြေပြန့်လွင်ပြင် လယ်ယာမြေ သာဖြစ်သည် ။ ထိုမြေပြန့်လွင်ပြင် လယ်ကွင်းထဲတွင် နဂါးပွက်ကျင်း တစ်ခုတော့ရှိ၏။ ထိုနဂါးပွက် ကျင်းသည် အဆမတန် ပွက်ပွက်ဆူပေါက်ကွဲပြီး နေ့ချင်းညချင်း ရွံ့ရည်၊ ချော်ရည်များ အန်ထုတ်ကာ ယခုကဲ့သို့ တောင်မြင့်ကြီးဖြစ်သွားသည် ကို ကင်းရွာ၊ မရင်းရွာများမှ လူများကိုယ်တိုင် အံ့ဖွယ်ဘနန်း မြင်ဖူး၊ ကြုံဖူးခဲ့ကြရသည် ။

လွင်ပြင် လယ်ကွင်းမှ နဂါးပွက်ကျင်း ပေါက်ကွဲပြီး ယခုကဲ့သို့ တောင်ကြီးဖြစ်သွားခြင်း ကြောင့်လည်း ရခိုင်သားတို့ က အလွန်တန်ခိုးဣဒိခပါဒ်ရှိသော နတ်နဂါးကြီးကတောင် လုပ်ပစ်သည် ဟု အယူအစွဲရှိနေကြသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း မီးတောင်ရွံ့တွင်းများကို ရခိုင်သား ရခိုင်သူတို့

က နဂါး တောင်၊ နဂါးတွင်းဟု ခေါ်ကြသည် မှာ ယနေ့အထိဖြစ်လေသည် ။

ကင်းနဂါးတောင်ကြီးကို ယခုမှ မြင်ဖူးကြသူများ သည် နေ့ချင်းညချင်း နဂါးကြီးက တရူးရူး နှင့် မြေထဲက ရွံ့ခဲတွေတင်ပြီး တောင်ကြီးလုပ်ပစ်သည် ဟု ဆိုလျှင် ပုံပြင်ဟု သာ ထင်စရာရှိလေသည် ။ သို့သော် နဂါးကလွဲလျှင် တောင်ကြီးဖြစ်လာခြင်းမှာ ကား ပုံပြင်မဟုတ်။ ကင်းရွာ၊ မရင်းရွာတို့ က လူများကို မေးကြည့်လျှင် ယနေ့အထိ ထိုနဂါးတောင်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်ဖူး ကြသူ၊ ထိုနဂါးတောင် ပေါက်ကွဲစဉ်က ကြောက်ရွံ့၍ ရွာမှ ထွက်ပြေးခဲ့ကြဖူးသူတွေ အများ အပြား ပင် ရှိသေးလေသည် ။

နောက်သာဓကတစ်ခုကို ဆောင်ရသော် ကျောက်ဖြူမြို့သို့ ရောက်ဖူးကြသူများ သည် တန်ခိုး ကြီး၊ နာမည်ကြီးဖြစ်သော ကံ့ကော်တော ဘုရားဆီသို့လည်း ရောက်ဖူးကြပေလိမ့်မည်။ ထိုကံ့ကော် တောရှိ ငပုဘုရားမှာ ကောတုံတရာဇ်တိုင်းကို နဂါးနှစ်ရာ သို့မဟုတ် တစ်မြို့လုံး၊ တစ်တိုင်းလုံး ပင်လယ်ထဲ နစ်မြုပ်သွားရာ မြို့စွန်မြို့ဖျားမှ ငပုမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ထမ်းပြေးလာ၍ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ဘုရားဟု ကျောက်ဖြူမြို့သားများက ပြောကြားကြပေလိမ့်မည်။

ဤသည် ကို ရာဇဝင်ကြောင်းအရ ပြောဆိုရလျှင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၁၀၀၀)လောက်ကဟု ဆိုရပါမည်။ ကာလသည် ဝေးလွန်းသီ ခေါင်လှ၏။ ထို့ကြောင့် ယခုခေတ်လူများ အနေနှင့် ပုံပြင်သဖွယ် သာဖြစ်ချေမည်။

ထို့ကြောင့် အနီးကပ်ဆုံးပုံပြင် သို့မဟုတ် အမှန်တကယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို တင်ပြချင်ပါသည် ။ ပုံပြင်ဟု တင်စား၍ ဆိုလိုက်ရခြင်းမှာ တက

ယုံအမှန် ဖြစ်ရပ်များ သည် နှစ်ကာလကြာသွားပါက နောက်လူများ ၏ ချဲ့ကားပြောဆိုကြမှုကြောင့် ပုံပြင်ပမာသာ ကျန်ခဲ့သဖြင့်ဖြစ်သည်။ ။ ဤသည်မှာ လည်း ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ၌ အဖြစ်အပျက်များကို ရှာရှာဖွေဖွေ သုတေသနပြုလုပ်သူများ ရှားပါးလှ သောကြောင့်ပင်။

အောက်၌ ဖော်ပြသည့် အကြောင်းခြင်းရာ သို့မဟုတ် ဇာတ်ကြောင်း ဇာတ်လမ်းမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း(၁၀၀)ကျော်၊ (၂၀၀)လောက်က တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန်ပင်။ ဤသည် ကို ကျွန်တော်တို့ က လေးသူငယ်များအား အဘိုးအဘွား၊ အဖီးများက ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ပြောပြလာခဲ့ ကြ၏။ ယခု တည်ရှိနေသော ကြံချဉ်ရွာမဟုတ်ဘဲ၊ ယခင်က ကြံချဉ်ရွာ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ဆိုးကြီး၏ ဖြစ်စဉ်မှာ ...

ကျောက်ဖြူမြို့၊ ဈေးထဲတွင် ကျေးလက်တောရွာများက ဈေးဝယ်လာကြသူများကို ‘ဘယ် အရပ်ကတုံး’ဟု မေးလျှင်‘ကြံချဉ်ရွာက ပါ ခင်ဗျား’ဟု ဖြေကြားသူများကို တွေ့ဖူးကြပေလိမ့်မည်။ ထိုကြံချဉ်ရွာသည် စစ်တော၊ စေမော်၊ ခြောက်ချောင်း၊ စည်ခြုံ၊ ကြတ္တိန် စသည် တို့ နှင့်နီးသော ရွာတစ် ရွာဖြစ်လေသည်။ ။

ထိုကြံချဉ်ရွာသားများကို‘အဘယ့်ကြောင့် ကြံချဉ်ရွာခေါ်ပါသလဲ ခင်ဗျာ’ဟု ထပ်မေးလျှင် ထိုရွာသားများကပင်‘မသိဘူး’ဟု ဖြေကြသူများ ရှိသလို မရေမရာ မသေမချာနှင့် ရယ်စရာလုပ်ပြီး ‘ကြံချဉ်လို့ ကြံချဉ်ရွာ ခေါ်တာပေါ့ဗျာ’ဟု ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ ဖြေဆိုသူများအားလည်း

တွေ့ဖူးကြ ပေလိမ့်မည်။

အမှန်တကယ်လည်း ယခင်က ထိုအရပ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စိုက်ပျိုးသောကြံများ သည် ချိုခြင်း မရှိဘဲ ချဉ်ခဲ့သည် ။ ယခင် နှစ်ပေါင်း(၁၀၀)ကျော်၊ (၂၀၀)လောက်က ထိုအရပ်သည် ယခုရွာတည်ထား သော နေရာတွင် လည်း မဟုတ် ယခုလိုများ ပြားစည်ကားခြင်းလည်း မရှိသေး။ အိမ်ခြေ နှစ်ဆယ်မျှ သာရှိသော အရပ် ဖြစ်၏။

ရှုလိုက်တိုင်းလည်း တောခေါင်ခေါင် တောင်မှ ဝိုင်းမှ ဝိုင်းနှင့် တောကြားတောင်ကြားတွင် ရွှံ့ချောင်း၊ ရွှံ့မြောင်းငယ်များကိုသာ တွေ့ရလေသည် ။ ထိုသို့သော တောခေါင်ခေါင် တောင်မှိုင်းမှိုင်း အရပ်ဆီသို့ ဧည့်သည် မိသားစုတစ်စု ရောက်လာကြသည် မှာ လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်ခဲ့သည် ။

သူတို့ မိသားစု ထိုအရပ်သို့ရောက်လာကြသည် မှာ ၁၇၈၄ ခု၊ ရခိုင်ပြည်နယ် မြောက်ဦးမြို့ကို နယ်ချဲ့သူတို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်စဉ်က ဟု ဆိုကြသည် ။ အချို့ကမူ ၁၈၂၆ ခု၊ ရခိုင်ပြည်နယ်ကို အင်္ဂလိပ်တို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်စဉ်ကဟု ဆိုကြပြန်၏။ တိတိကျကျမူ မည်သူမျှ မသိကြပေ။

ထိုစဉ်က ရခိုင်တို့ သည် ရေကြည်ရာမြက်နုရာ ဆိုသလို မိသားစုအလိုက် တစ်ရွာမှ တစ်ရွာ၊ တစ်နယ်မှ တစ်နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်မှု အလေ့အထရှိခဲ့ကြသည် ။ နောက်တစ်ချက်မှာ ထိုစဉ် ထိုပတ်ဝန်းကျင်က ရခိုင်ပြည်နယ်၌ စစ်မက်အင်္ဂါများ ထူပြောလျက်ရှိရာ ပြည်သူတွေမှ စစ်ရေးမက် ရေး ရန်သူဘေးကြောင့် ပြေးရလွှားရနှင့် ဆွေမျိုးကွဲကြချိန်လည်း ဖြစ်ပေသည် ။

ထိုအထဲတွင် မိသားစုတစ်စုသည် ရခိုင်ပြည်နယ်မှ ကြံချဉ်ရွာသို့

ရောက်လာကြသည်။ (ရခိုင် တိုင်းရင်းသား သို့မဟုတ် ရမ်းဗြဲ၊ ရန်ပြေ ကျွန်းသားများ အနေဖြင့် မြို့ဟောင်း ကျောက်တော်ဘက်ကို သာ ရခိုင်ပြည်နယ်ဟု ခေါ်လေ့ခေါ်ထရှိကြသည်။ ဤသည် မှာ လည်း ယနေ့ ထိပင်ဖြစ်သည်။)

သူတို့ မိသားစု ရောက်ရှိလာကြသည် နှင့် ပတ်သက်၍ ဒေသခံလူများက အမျိုးမျိုးပြောဆိုခဲ့ကြ သည်။ သူတို့ မိသားစုအား ဒေသခံလူများ ၏ ပြောဆိုထင်မြင်ချက်တွေမှာ လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုဆန် လှသည်။

ရခိုင်ပြည်နယ် မြောက်ဦးမြို့ကို အင်္ဂလိပ်တို့ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်စဉ် မြောက်ဦးမြို့တော်ကြီးမှ ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသား အသွင်ဆောင်၍ ထွက်ပြေးလာကြသော မင်းမျိုးမင်းနွယ် သို့မဟုတ် မှူးမျိုး မတ်နွယ်ထဲမှ မိသားစုတစ်စုဟု ကြံချဉ်ရွာမှ လူများ ထင်ခဲ့ကြ၏။ ဤအကြောင်းအရာ များကို ဆက်စပ် ကြည့်သောအခါ သူတို့ မိသားစုအပေါ် ဒေသခံလူများ ၏ အယူအဆမှာ ဖြစ်နိုင်ကောင်းသော အကြောင်းအရာ အချက်အလက် များကို တွေ့ရလေသည်။

ရခိုင်ပြည်ဘက်တွင် စစ်မက်အင်္ဂါ ထူထပ်နေချိန်က နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသား၊ မင်းမျိုးမင်း နွယ်များ၊ မှူးကြီးမတ်ရာ အနွယ်ဝင်များ သည် သူတို့ ၏ ကျေးကျွန်များကိုပါ အပါခေါ်၍ ရမ်းဗြဲ (ရန်ပြေ) ကျွန်းဘက်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။ ယခုအထိ ထိုမင်းမျိုးမင်းနွယ်နှင့် ကျေးကျွန်များ ၏ အမျိုးအနွယ်များကို ကျောက်ဖြူခရိုင် ရမ်းဗြဲကျွန်းတွင် မေးစစ်ကြည့်လျှင် သိနိုင်ကြသေးသည်။

ရခိုင်ပြည်နယ်သည် မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်များ နှင့် တောတောင်ထူထပ်သော ဒေသဖြစ်လေရာ ရခိုင်သူရခိုင်သားတို့ ၏ လမ်းပန်းဆက်သွယ်

ယံရေး ခရီးမှာ ရေကြောင်းတွင် လှေလောင်းတို့ ကိုသာ အသုံးပြု၍ ခရီး သွားလာ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ဆက်သွယ်မှုပြုကြသည် ။ လှည်းလမ်း၊ ခြေကျင်လမ်း ကား မပေါက်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ရခိုင်ပြည်နယ်ဘက်တွင် စစ် မက်အင်္ဂါထူထပ်၍ အစွန်အဖျားကျသော ဒေသများ သို့ မင်းမျိုးမင်းနွယ် များ မှူးမတ်မျိုးနွယ်များ သည် ရေကြောင်းမှ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ပြု၊ ခရီးသွားဟန်ဆောင်၍ ရမ်းဗြဲ(ရန်ပြေ)ဘက်သို့ ထွက်ပြေးလာကြသော မြစ်ကြောင်းကို ယခုထိ "မင်းကြောင်း"ဟု ခေါ်နေကြသေးသည် ။

နေ့မနား ညမနား ရန်သူများ ၏ ဘေးရန်ကို ကြောက်ရွံ့၍ ထွက်ပြေးလာကြသော မိသားစု မင်းမျိုးမင်းနွယ်များ ၊ မှူးကြီးမတ်နွယ် များ သည် မိုးချုပ်နေဝင်သော အချိန်တွင် ရှေ့၌ သွားနေသော လှေရှိသူ တွေအား နောက်လှေမှ လူများက 'ကမ်းနဲ့ နီးပလား'(ကမ်းခြေကို မြင်ရ ပလား)ဟု မေးသော ကမ်းခြေနား အရပ်ကို "ကမ်းနီး"ဟု ခေါ်သည် ။ ယခု ကမ်းဒီးဟု ခေါ်၏။ ထိုရွာမှာ အိမ်ခြေ (၁၀၀) ကျော်လောက်ပင် ရှိ နေလေပြီ။

ထိုမှ တစ်ဖန် မင်းညီမင်းသားတချို့သည် လှေကိုပစ်၍ ကုန်းကြောင်းတက်ပြေးလာကြရာ ရန်သူများကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ပြီး မိမိတို့ ၏ မြောက်ဦးမြို့တော်ကြီးကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်ရန် လူစုခဲ့ သောအရပ်ကို 'နန်းမတိန်'ဟု သမုတ်ခဲ့ကြသည် ။ ထိုကမ်းဒီ ပတ်ဝန်းကျင် တွင် မင်းတဲတောင်၊ မင်းပြင်စသည့် မင်းမျိုးမင်းနွယ်များ နားခဲ့၊ နေခဲ့၊ တည်းခိုခဲ့သောအရပ်များ ၊ ကျေးကျွန်ကုလားများ ကို ရွာတည်ပေးခဲ့ သော အရပ်များ သည် ယခုအထိပင် အထင်အရှား ရှိနေသေးသည် ။

ဤကဲ့သို့သော အကြောင်းအရာများကို ထောက်ထား၍ ရမ်းဗြဲကျွန်း ၏ မြောက်ဘက်ဦးဖျားရှိ ကြံချည်ရွာသို့ ရခိုင်ဘက်မှ ရောက်လာသော မိ

သားစုတစ်စုကို ကြံချဉ်ရွာသူရွာသားများက မင်းမျိုးမင်း နွယ်များ သို့မဟုတ် မှူးကြီးမတ်နွယ်များ ဟု ထင်မြင်မည်ဆိုကလည်း ထင်စရာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ။

သူတို့ မိသားစု နေထိုင်ကြပုံများကလည်း ဒေသခံလူများ နှင့် မသိမသာ ကွာခြားလျက်ရှိလေ သည်။ ။ ဒေသခံလူများ အနေနှင့် အမိအဘတို့က သားသမီးများကိုခေါ်လျှင် သားသမီးများက ‘ပါပါ’(အဖေ)၊ ‘အီးယောင်’(အမေ) သို့မဟုတ် ‘အစော်ရောင်’(ဘာလဲ)ဟု ပြန်ထူး ပြန်ပြောတတ်ကြသော်လည်း သူတို့ မိသားစုမှာ ကား အမိ၊ အဖ၊ အစ်ကို၊ အစ်မများကခေါ်လျှင် ‘ဘုရား’ထူး လေ့ရှိသည်။ ။ မိန်းမဖြစ်သူကို ယောက်ျားကခေါ်လျှင်လည်း ‘ဘုရား’ထူး၏။ ရွယ်တူမိန်းမချင်း၊ ယောက်ျားချင်းဆိုလျှင်လည်း ‘ဘုရား’ပင်ထူးလေသည်။ ။

နောက်တစ်ခုမှာ ဒေသခံလူများ အနေဖြင့် မိမိထက်ကြီးသည် ၊ ငယ်သည် မဟူ ‘ငါ’ဟူသော အတ္တစကားလုံးကို ထည့်ပြော၏။ ကြံချဉ်ရွာသို့ နောက်ထပ်ရောက်လာကြသော ဧည့်သည် မိသားစုမှာ ကား ငယ်သူက ကြီးသူကိုပြောလျှင် ‘အကျွန်’(ကျွန်တော်)ဟု သာ ပြောလေ့ပြောထရှိကြလေသည်။ ။ ဤသည် တို့ ကြောင့်လည်း ကြံချဉ်ရွာသူရွာသားများက ထိုသူတို့ အား မင်းမျိုးမင်းနွယ်များ သို့မဟုတ် မှူးမျိုးမတ်နွယ်များ ဟု ထင်ထားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ကြံချဉ်ရွာသို့ ဧည့်သည် မိသားစုတစ်စု ရောက်လာကြသည် ကို အမျိုးမျိုးထင်ကြေးပေးလျက် ရှိကြသည်။ ။ ဧည့်သည် မိသားစုကို မေးသောအခါ ရခိုင်မှ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ပြောင်းလာကြသည် ဟု ဆိုလျှင် ထိုခေတ်ထိုအခါက အကြောင်းခိုင်လုံနေပေပြီ။

ကြံချဉ် ရွာသူရွာသားတို့ ၏ အဘေး၊ အဘိုးများ သည် ပင် ထိုကဲ့သို့

ဟိုရွာဒီရွာမှ ပြောင်းရွှေ့လာ ကြပြီး နေထိုင်ကြရာမှ ကြံချဉ်ရွာဟု ဖြစ်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုခေတ် ထိုအခါက လူမှုဆက်ဆံရေးအရလည်း သိပ်ပြီး တရင်းတနှီးရှိကြပုံမရသေးပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဧည့်သည် မိသားစု၏ ဇာစ်မြစ်ကို မည်သူမျှ တိတိကျကျ မသိခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"အမေ၊ နေ့လယ်က ဒီငွေတစ်ပြားနဲ့ ရေနံတစ်ပုလင်း ဟိုဘက်အိမ်က လူကြီးတစ်ယောက် လာလဲသွားတယ်"

(ရခိုင်တွင် ငွေတစ်ကျပ်ကို တစ်ပြားဟု ခေါ်၏။)

ဝါးကျည်တောက်တစ်လုံးကို ဘေးတွင် လွယ်သိုင်း၍ ရေနံဆီခပ်ရာမှ ပြန်လာသော ဒေါ်ဒါဝေ အား ဆယ့်သုံးလေးနှစ်သားအရွယ်ရှိ သူသားမောင်ဖြူက ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ငွေသားဒင်္ဂါး(တစ် ကျပ်ကို ပြု၍ ပြော၏။

"ဟောတော့"

ရေနံလက်ယက်တွင်းများ ရှိသော ရွှံ့ပင်လယ်ဘက်မှ ရေနံခပ်ပြီး ပြန်လာသော ဒေါ်ဒါဝေမှာ သူသားလက်ထဲက ငွေသားဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို မြင်ရသောအခါ အလွန်အမင်း အံ့ဩသွားလေသည်။ ။

ဒေါ်ဒါဝေနှင့်တကွ ကြံချဉ်ရွာသူ ရွာသားများ သည် နဂါးပွက်တောင်နား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွှံ့လမ်းကြောင်း (သူတို့ အခေါ် ရွှံ့ပင်လယ်နား)တွင် ရေနံလက်တွင်းများကို တူးယူ၍ အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်း ပြုကြသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့ သည် ရွှံ့ပင်လယ်နား လွင်ပြင်အစတွင် လက်မောင်းတစ်ဆုံး လောက်နက်သော လက်ယက်တွင်း လေးငါးတွင်း ယက်တူးထားလျှင် တစ်နေ့ကို ရေနံတစ်ပုလင်း၊ နှစ်ပုလင်း ရနိုင်၏။ သို့

သော် ထိုလက်ယက်တွင်းများမှ ထွက်သော ရေနံများမှာ ကြာရှည်မခံဘဲ သုံးလေးရက်ကြာလျှင် ရေနံမရဘဲ လုံးဝခန်းခြောက်သွားတတ်ပြန်၏။ ထိုအခါ၌ ရွှံ့ပင်လယ်ကြီး၏ ကမ်းခြေနားတစ်လျှောက်ရှိ နောက်နေရာတစ်ခု ရွှေ့တူးပြီး မြေကြီးထဲမှ ရေနံများကို တူးဖော်ယူကြ လေ့ရှိလေသည် ။

ရွှံ့ပင်လယ်နားမှ တူးဖော်ထုတ်ယူရသော ရေနံများကို ကြံချဉ်ရွာသူရွာသားများ သည် ကြသောင်းဝါးဆစ်ကြီးများ နှင့် ထည့်လွယ်ကာ ရမ်းဗြဲတစ်ကျွန်းလုံးသို့ လှည့်လည်၍ သူတို့ ၏ ရေနံ များကို ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်များ နှင့် ဖလှယ်ခြင်း၊ အဝတ်အထည်များ နှင့် ဖလှယ်ခြင်း ပြုလုပ်တတ်ကြသည် ။ ရမ်းဗြဲတစ်ကျွန်းလုံးတွင် ရေနံဆီရနိုင်သော နေရာဒေသမှာ လည်း သူတို့ ကြံချဉ်ရွာတစ်ရွာသာ ရှိလေသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤကြံချဉ်ရွာသူရွာသားများမှာ ရွှံ့ပင်လယ်ကြီး ကို အားကိုးကာ ရေနံလုပ်ငန်းတစ်ခုကိုသာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေကြရ၏။

ကြံချဉ်ရွာသူရွာသားများမှာ ရေနံကလွဲပြီး စိုက်ပျိုးရေးအလုပ်ဆိုတာမှ မလုပ်ကြပေ။ သူတို့ ရွာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ငရုတ်၊ သခွား၊ ဘူး၊ ဖရုံနှင့် လူတွေအတွက် အဓိကကျသော တောင်ယာစပါးဆို သည် မှာ လည်း လုံးဝစိုက်ပျိုး၍ မဖြစ်ပေ။ သူတို့ ရွာပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောတောင်တွေမှာ လည်း ပလ္လင် ပင် (ပင်လယ် ကစွီးပင်)ကလွဲ၍ တခြား မည်သည့် သစ်ပင်မျှ ရှင်သန်ပေါက်ရောက်နိုင်ခြင်း မရှိကြ။ မြေ၏ အနေအထားမှာ လည်း မည်သည့်နေရာ၌ မဆို ရေနံဆီ၊ ရေနံနံ့များ နံစော်ကာ မြေဩဇာမရှိသော ချော်ခြောက်မြေမျိုးချည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုချော်ခြောက်မြေပေါ်၌ ပလ္လင်ပင်ဆိုသော သစ်ပင်တစ် မျိုးကသာ အကြီးအကျယ် ရှင်သန်ပေါက်ရောက်လျက် ရှိလေသည် ။ ထိုပလ္လင်ပင်

သည် သာမန်ကြည့် လျှင် ထင်းရှူးနှင့် တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ပလ္လင်ပင်၏ အသားမှာ ထင်းရှူးကဲ့သို့မပျော့ဘဲ အလွန်တရာမာကျောလေသည်။ ။

သူတို့ ရွာပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြေပေါ်တွင် လူတို့ ၏ စားပင်သောက်ပင် စိုက်ပျိုးမဖြစ်ထွန်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လူကြီးသူမတွေက ပြောကြသည် မှာ နဂါးကြီး၏ အငွေ့သင့်ကျိန်စာမိ၍ ဖြစ်သည် ဟု ဆို သည် ။ သူတို့ ကြံချဉ်ရွာ၏ အရှေ့တောင်ဘက် မိုးတစ်ကုပ်လောက်အဝေးတွင် ဧရာမနဂါးတောင်ကြီး တစ်ခုရှိသည် ။ ကြံချဉ်ရွာသားများ ရေနံလက်တွင်း တူးဖော်လေ့ရှိကြသော ရွှံ့ပင်လယ်ကြီးမှာ လည်း ထိုနဂါးတောင်ကြီးမှ စီးဆင်းလာသော ရွှံ့လမ်းကြောင်းကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ ။

ထိုရွှံ့လမ်းကြောင်းကြီးမှ ရွှံ့ရည်၊ ချော်ရည်များ သည် အမြဲမပြတ် စီးကျနေခြင်းတော့ မရှိပေ။ မိုးတွင်းဆိုလျှင် မိုးရေနှင့် ရွှံ့ရည်ချော်ရည်များ ရောနှောကာ ရွှံ့ပင်လယ်ကြီး ဖြစ်နေတတ်သလို နွေလ ဆိုလျှင်တော့ သွေ့ခြောက်သော ရွှံ့ပင်လယ်ပြင်ကြီး ဖြစ်နေတတ်၏။ သို့သော် အပူရှိန်ပြင်းသော နွေလ ရက်၏ အခိုက်အတန့်မှာ မူ နဂါးတောင်ထိပ်ဆီမှ ရွှံ့ရည်၊ ချော်ရည်များက သီတင်းတစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ် အထိ စီးကျသွန်ဖိတ်လာတတ်သည် လည်း ရှိပြန်လေသည် ။ ထို့ကြောင့် ဤရွှံ့ပင်လယ်လွင်ပြင်မှာ မည်သည့်အခါမျှ အစိုးရသည် မရှိပေ။

နဂါးတောင်ထိပ်နှင့် ဆက်စပ်နေသော ရွှံ့လမ်းကြောင်း၊ ရွှံ့ပင်လယ်ကြီးမှာ တောင်နှင့်မြောက် နိမ့်လျှောကြီးဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ရွှံ့ရည်၊ ချော်ရည်များ စီးကျ လာပြီဆိုလျှင် ရွှံ့ပင်လယ်ထဲမှ လျှံထွက်ကာ ပလ္လင်တောများကို ကျော်ဖြတ်၍ ကြံချဉ်ရွာသို့ပင်

ရွှံ့လမ်းကြောင်းငယ်များ တစ်ကြောင်း တလေ ခွဲထွက်ရောက် လာလေ့ ရှိတတ်လေသည်။ ။ ပလ္လင်ပင်များ အကြိုအကြားမှ ခွဲထွက်လာသော ရွှံ့ လမ်းကြောင်းထဲက ရွှံ့ရည်ချော်ရည်များမှာ ရွာနားထိ ရောက် လာပြီး ဖြစ်သော်လည်း ပူနွေးတုန်းပင် ရှိသေးလေသည်။ ။

ကဆုန်၊ နယုန် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် ပူဟု နံပြင်းပြ နွေအခါသမယတို့ ၌ နဂါးတောင်ထိပ်ဆီမှ တစ်ဆင့် ရွှံ့ပင်လယ်ကြီးကိုလျှံကာ ပလ္လင်တောကြီးကိုဖြတ်၍ ရွာဘက်သို့ စီးဆင်းလာသော ရွှံ့လမ်း ကြော င်းကြီးထဲမှ ချော်ရည်၊ ရွှံ့ရည်များ ပေါ်၌ တံလျှပ်ကဲ့သို့ ပူပြင်းသော အခိုး အငွေ့တစ်မျိုးလည်း ပါ လာလေ့ရှိ၏။ ဤသည် ကို ရွာသူရွာသားများက နဂါးငွေ့ဟု ခေါ်ကြ၏။ နဂါးကြီး စိတ်ဆိုးပြီဟု လည်း အယူသီးကြ၏။ အမှန်က ထိုအငွေ့အသက်များမှာ ရွှံ့ရည်၊ ချော်ရည်များ အပေါ်ယံ၌ ရှုပ် တိုက် ပြေးလိုက်ပါလာသော ရေ၏ အခိုးအငွေ့သာ ဖြစ်၏။ သူတို့ ရွာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောတောင်ရေမြေတွေ မှာ ရေနံမြေတွေချည်းဖြစ်ရာ သီးပင်စားပင်များ စိုက်ပျိုး၍ မဖြစ်ထွန်းသည် ကိုလည်း နဂါးငွေ့သင့်၍ ဟု သာ အယူသီးနေကြလေသည်။ ။

ဤမျှ ရေနံပေါသော ဒေသတွင် ရေနံတစ်ပုလင်းကို ငွေသားဒင်္ဂါး တစ်ပြားပေး၍ လူကြီးတစ် ယောက်က လာဝယ်သွားသည် ဟု ဆိုသောအခါ ရေနံလက်တွင်းခပ်ရာက ပြန်လာသော ဒေါ်ဒါဝေမှာ ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြသွားမိခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။

"ဘယ်ဘက်အိမ်က လူကြီးလဲ သားရယ်"

"ဟို အသစ်ပြောင်းလာတဲ့ အိမ်က လူကြီးလေ မေမေ"

"ဟေ"

ဒေါ်ဒါဝေအတွက် သူ့သားမောင်ဖြူ၏ စကားမှာ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြ

ရင်းချည်း ဖြစ်လေသည်။ ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူတို့ အိမ်မြောက်ဘက် တောင်ကုန်း၌ အိမ်သစ်ဆောက်၍ လာနေကြသော မိသားစုမှာ မင်းမျိုးမင်းနွယ် သို့မဟုတ် မှူးမျိုးမတ်နွယ်ထဲက မိသားစုတစ်စုဟု ရွာသူရွာသား တိုင်းက ပြောနေကြသည်။ ။ ဤလို တောခေါင်ခေါင် တောင်မှ ဝိုင်းမှ ဝိုင်းနှင့် သစ်ပင်ပန်းမန်၊ သီးနှံစားပင် ဆို၍ လည်း ဘာမှ စိုက်ပျိုးရေးမဖြစ်သော ပစ္စန္တရစ်လိုအရပ်သို့ ရောက်လာကြသည် မှာ စစ်ပြေး မင်းမျိုးမင်းနွယ် သို့မဟုတ် မှူးမျိုးမတ်နွယ်မှ တစ်ပါး အခြားသူများ မဖြစ်နိုင်ဟု သူတို့ တစ်ရွာလုံး ယုံကြည်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

ဤလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဆင်းရဲနွမ်းပါးလွန်းသဖြင့် ရွာခံလူများကပင် ဆေးဖော်ကြောဖက် သိပ်မလုပ်ချင်ကြသော မုဆိုးမတစ်ဦး၏ အိမ်ကို လာပြီး ဒင်္ဂါးတစ်ပြားနှင့် ရေနံတစ်ပုလင်း လာဝယ်သွားသည် ဆိုသော စကားကို ဒေါ်ဒါဝေအနေနှင့် အံ့ဩမည်ဆိုကလည်း အံ့ဩစရာပင်။ ဒင်္ဂါးတစ်ပြားဆိုသည် မှာ ထိုခေတ် ထိုအခါက ဆန်တစ်တင်း၊ ဆီတစ်ပုံးပင် ရနိုင်လေ သည် မဟုတ်ပါလား။

"အမယ်လေး၊ ရေနံတစ်ပုလင်းကို ဒင်္ဂါးတစ်ပြား ပေးဝယ်တယ်လို့ မတန်မရာသားရယ်၊ အဲဒီ ဒင်္ဂါးတစ်ပြား သွားပြန်ပေးလိုက်ပါ။ ရေနံတစ်ပုလင်းဆိုတာ ရွှံ့ပင်လယ်နား သွားခပ်ရင် အချိန်မရွေး ရနိုင်ပါတယ်။ သွား သွား၊ သူတို့ ဒင်္ဂါးတစ်ပြား ပြန်ပေးလိုက်ပါကွယ်၊ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်နေပါဦး မယ်"

"ကျွန်တော် သူတို့ အိမ်ကို မသွားရဲဘူး အမေ၊ သူတို့ က မင်းမျိုးတွေ လို့ ပြောနေကြတယ်ဗျ"

မောင်ဖြူက ဒဂုံတစ်ပြား ပြန်ပေးရမှာ နှမြောနေသလို မင်းမျိုးဆိုသူ၏ အိမ်ကို သွားရမှာ လည်း ရွံ့နေလေသည်။

"ဒါကိုတော့ အမေလည်း ကြားပါတယ်၊ မင်းမျိုးကော ဘာဖြစ်လဲ သားရယ်၊ ဒါသူတို့ အတွက် ပါပဲ။ အမေတို့ က မတရားလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ သူတို့ နာနေမှာ စိုးလို့ ပြန်ပေးတာပဲဥစ္စာ ကျေးဇူး တောင်တင်ပါဦးမယ် သားရယ်"

"အို- အမေကလည်း ဗျာ၊ သူတို့ ကျေနပ်လို့ ပေးထားခဲ့တဲ့ ဥစ္စာ ဘာလို့ ပြန်ပေးရမှာ လဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ တွေက တခြားလူတွေဆီမှာ လည်း ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားတွေ ပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်သေးတယ်တဲ့ ။ ကျွန်တော် နေ့ခင်းက ဟိုဘက်အပိုင်းမှာ ခိုးသွားထိုးရင်း သူငယ်ချင်းတွေ ပြောနေကြသံကြားခဲ့ရ တယ်"

"ဟေ-ဟုတ်လား"

ဤတစ်ခါလည်း သူ့သား၏ စကားကို အံ့ဩရသူမှာ ဒေါ်ဒါဝေပင် ဖြစ်၏။

သူ့သားမောင်ဖြူ ပြောသည် မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ ယခင် သီတင်းသုံးလေးပတ်ကမှ ဤရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြသော ဧည့်သည် မိသားစုမှာ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်ကအစ ရွာရှိလူများ ထံ တွင် တစ်အိမ်တစ်ဆင်း ဝယ်သုံးနေခဲ့ကြသည် မှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ် နှစ်ပတ်ပင် ကျော်လာခဲ့လေပြီ။

သူတို့ ဆီကလူများ ၏ အလေ့အထမှာ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားများကို မိမိရွာသားအချင်းချင်းဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ ငွေပေး၍ ဝယ်မသုံးပေ။ ချေးငှား၍ သာ သုံးကြသည် ။ နောက် တခြားရွာများ သို့ဆင်း၍ ရေနံနှင့် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား ဖလှယ်ပြီးသောအခါ ပြန်ဆပ်ကြသည် ။ ဤရွာ၌ ဤသို့အစဉ်

အလာကို မလုပ်ဘဲ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားများကို ငွေပေး၍ ဝယ်သုံးကြသောအခါ ရွာသားတွေမှာ သူတို့ အား မင်းမျိုး မင်းနွယ်များ သို့မဟုတ် များမျိုးမတ်နွယ်များ ဖြစ်ရမည်ဟု အထင်ကြီးလျက် အမြင်တစ်မျိုးမြင်နေ ကြလေသည်။ ။

"အမေ၊ သူတို့ က ပြီးတော့ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားတွေကို အင်္ကျီ၊ လုံချည်တွေနဲ့ လည်း လဲကြသေးသ တဲ့ "

"သူတို့ က တခြားလူတွေဆီမှာ ငွေဒင်္ဂါးတွေနဲ့ အဝတ်တွေဝယ်တာကို ရွာသားတွေက ငြိမ်ပြီး ယူနေကြပေမဲ့ အမေတော့ ဒါမျိုးကို စိတ်မသန့်ပါဘူးကွယ်။ နောင်တစ်ချိန် သူတို့ သိသွားရင် ရှက်စရာ လည်း အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ ခများများမှာ ခုမှ ဒီရွာကို ရောက်ခါစ ဧည့်သည်တွေဆိုတော့ ရွာခံ လူတွေပြုသလို ခံနေကြရရှာမှာ ပေါ့။ သနားပါတယ်သားရယ်၊ မတရားတာဟာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိပါ ဘူး။ အဲဒီဒင်္ဂါး ပြန်သာပေးလိုက်ပါကွယ်။ ရေနံတစ်ပုလင်းဆိုတာ အမေတို့ အတွက် ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိ ပါဘူး။ လက်ဆောင်ပေးတယ်သာ ပြောထားခဲ့ပါ"

‘အမေကလည်း ဗျာ ...၊ သူတို့လို မင်းမျိုးဆီ ကျွန်တော်မသွားရဲပါဘူး ဆိုနေမှ ဗျာ’

မောင်ဖြူကလည်း တွင် တွင် သာငြင်းနေ၏။

"ကဲပါ သားရယ်၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း အမေပါလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်။ လာလာသူတို့ ဒင်္ဂါးသွားပေးကြရ အောင်"

ဒေါ်ဒါဝေသည် သူ့သားကို လက်ဆွဲပြီး မင်းမျိုးမင်းနွယ်များ ဆိုသော ဧည့်သည် လူသစ်များ နေထိုင်ရာအိမ်ဘက်သို့ ထွက် လာလေသည်။ ။

ဧည့်သည် လူသစ်မိသားစုတို့ ၏ အိမ်မှာ ဒေါ်ဒါဝေတို့ အိမ်နှင့် ခြေလှမ်းသုံးရာနီးပါး ဝေးသည် ။ ပလ္လင်သစ်တော၏ အစနှင့် နဂါးတောင်ကြော၏ အဆုံးကုန်းခင်းတွင် ဖြစ်သည် ။

ဒေါ်ဒါဝေသည် ဧည့်သည် မိသားစု၏ အိမ်နားသို့ မရောက်ခင်ကပင် သူတို့ ၏ နေထိုင်မှုနှင့် သူတို့ ၏ အိမ်အသစ်ကို အကဲခတ်လာသည် ။ သူတို့ ၏ အိမ်အသစ်မှာ ဒေါ်ဒါဝေတို့ အရပ်ရှိ ရွာခံလူများ ၏ အိမ်ကဲ့သို့ပင် ပလ္လင်သားတိုင်နှင့် ထုပ်လျောက်ခိုင်းခြား၊ ကုန်းယား၊ ယက်မ စသည်တို့ ကိုလည်း ပလ္လင်သားများ နှင့်ပင် ဆောက်လုပ်ထားသည် ။ အမိုးအကာများမှာ တော့ ရွာခံလူများ ၏ အိမ်ကဲ့သို့ပင် ဖက်မိုးဖက်ကာ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူတို့ အိမ်မှာ ရွာခံလူများ ၏ အိမ်ထက်တော့ မသိမသာ မြင့်မားနေ ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ဒေါ်ဒါဝေတို့ သားအမိ အိမ်နားသို့ရောက်သွားကြသောအခါ အသက် (၄၀)အရွယ် လူကြီးတစ် ယောက်နှင့် သူ၏ သားများ ဟု ထင်ရသော လူပျိုလူရွယ်သုံးယောက်တို့ ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ သည် အိမ်အပေါ်ဘက် မြေမြင့်နှင့် အိမ်အောက် မြေနိမ့်ဘက်ကို ကျောက်တုံး၊ ကျောက်လုံးများ ကို အိမ်နားသို့ လိုမ့်ရွှေ့နေသည် ။ ကျောက်လုံးများကို အဘယ်ကြောင့် သူတို့ လိုမ့်ရွှေ့နေကြခြင်းကိုတော့ ဒေါ်ဒါဝေက တွေးမရပေ။ သူတို့ သည် အိမ်နားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြေထဲမှ ကျောက်လုံးများကို ရှာရှာဖွေဖွေပင် တူးဖော် နေကြလေသည် ။

ဧည့်သည် မိသားစု၏ အိမ်မှာ ဝင်းခြံကိုလည်း လူကြီးများ ၏ ပေါင်လုံးထက်ပင်ကြီးသော သစ်လုံးကြီးများ နှင့် ပိတ်နေအောင် ကာဆီးထားသည် ။ ဝင်းခြံ သစ်လုံးများ ၏ အမြင့်မှာ လူကြီးတစ် ရပ်နီးပါးမြင့်သည် ။ ဒေါ်ဒါဝေတို့ သားအမိမှာ အိမ်၏ ဝင်းခြံတွင် အိမ်ထဲဝင်ရမှာ

မဝံ့မရဲဖြစ်၍ မယောင်မလည်လုပ်နေကြ၏။ သူတို့ ၏ မိသားစုမှာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဟု ဆိုသဖြင့်လည်း ပို၍ ခြေလှမ်း တုံ့နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ ၏ အိမ်နားသို့ ဒေါ်ဒါဝေတို့ သားအမိ မယောင်မလည်နှင့် ရောက်လာကြသည် ကို မြင်သောအခါ ကျောက်လုံးများ တူးဖော်နေကြသော သားအဖတွေမှာ ဒေါ်ဒါဝေတို့ သားအမိကို အထူးအဆန်းလို စိုက်ကြည့်နေကြသည် ။ ဒေါ်ဒါဝေတို့ သားအမိက သူတို့ ဆီသို့ တစ်စုံတစ်ခုအကြောင်း ကြောင့် လာကြခြင်းဆိုသည် ကို ရိပ်မိသောအခါ သူတို့ သည် ဒေါ်ဒါဝေတို့ သားအမိနားသို့ ရောက်လာကြသည် ။ ဒေါ်ဒါဝေတို့ သားအမိကလည်း သူတို့ ၏ အိမ်ဝင်းခြံနားမှ သူတို့ အလာကိုစောင့်၍ မတ်တတ် ရပ်နေလိုက်ကြသည် ။

"ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ"

ဧည့်သည် သားအဖထဲမှ အဖေဟု ထင်ရသူ လူကြီးကမေးလာသည် ။ သူ့သားသုံးယောက်က တော့ ကျောက်လုံးတစ်ယောက်တစ်လုံးစီကို သယ်ပြီး အိမ်ဝင်းခြံထဲ ဝင်သွားကြ၏။

"ကိစ္စက ဒီလိုပါရှင်၊ ဒီက မောင်ကြီးတို့ နေ့လယ်လောက်က ဒင်္ဂါးတစ်ပြားနဲ့ ရေနံတစ်ပုလင်း လာဝယ်တယ်လို့ ကျွန်မသားက ပြောပါတယ်။ အဲဒါ ..."

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလားခင်ဗျာ။ လာပါ၊ ဝင်ပါ"

ဒေါ်ဒါဝေတို့ သားအမိသည် ဧည့်သည် မိသားစု၏ အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်သွားကြ၏။

စောစောပိုင်းက ကျောက်ခဲသယ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားကြသော လူရွယ်

သုံးယောက်အပြင် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ချောချောခန့်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် အလွန်ချော၊ အလွန်လှသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကိုပါ ခြေတံရှည်အိမ်အောက်တွင် နောက်ထပ်တွေ့ရ ပြန်၏။ သူတို့ သည် ကျောက်လုံး၊ ကျောက်ခဲများ သွားရှာဖွေနေသော သူတို့ အိမ်သားများ နှင့်အတူ သူတို့ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လာကြသော ဒေါ်ဒါဝေတို့ သားအမိကို မတ်တတ်ရပ်၍ အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။ ။

အသက်လေးဆယ်အရွယ် အမျိုးသမီးနှင့် ဆယ့်သုံးနှစ်ရွယ် မိန်းကလေး၏ လက်နှစ်ဖက် စလုံးတွင် ရွှံ့စေးများကို မြင်ရသောအားဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မင်းယောက်ျားများ သယ်ရွက်ပေး သော ကျောက်လုံး၊ ကျောက်တုံးများကို တစ်လုံးပေါ်တစ်လုံးဆင့်တင်ကာ ရွှံ့စေးနှင့် အိမ်နံရံများ ဓွမ်းမံလုပ်ဆောင်နေကြကြောင်း ဒေါ်ဒါဝေက မမေးဘဲနှင့်သိလိုက်၏။ သူတို့ ၏ အိမ်အောက်ထပ်ကို ဖက်များ ၊ ဝါးများ နှင့် အကာမလုပ်ဘဲ ကျောက်လုံး၊ ကျောက်ခဲများ နှင့် အဆင့်ဆင့်ထပ်၍ ပြုလုပ်နေကြသည် မှာ အံ့ဩစရာပင်တည်း။

ဧည့်သည် မိသားစုနှင့် ဒေါ်ဒါဝေတို့ သားအမိမှာ ယနေ့မှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ဖူး ဆုံဖူးကြသူတွေ ဖြစ်သဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကဲခတ်လျက် အတန်ကြာစကားမပြောဘဲ နေကြလေ သည် ။ သူတို့၏ အနေမှာ ဘယ်ကဘယ်လို စ၍ ပြောရမှန်းမသိသလို သို့မဟုတ် မျက်နှာစိမ်း သားအမိ ကို ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်နေပုံလည်း ရလေသည်။ ။

"ကဲ ... ထိုင်ကြပါဦးလား ခင်ဗျာ"

သူတို့ သားအမိကို ဦးဆောင်ခေါ်လာသူ လူကြီးက ဒေါ်ဒါဝေတို့ သားအမိကို ကျိုးနွံစွာပင်ပြော ၏။

ဒေါ်ဒါဝေသည် အိမ်အောက်ထဲရှိ ကွပ်ပျစ်တစ်ခု၌ ဝင်ထိုင်သည်။ အမေထိုင်သဖြင့် မောင်ဖြူ ကလည်း ဒေါ်ဒါဝေအနားကပ်ထိုင်၏။ 'ထိုင်ကြပါဦးလားခင်ဗျာ'ဟု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောသော လူကြီးကလည်း ကွပ်ပျစ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်၏။ ထိုလူကြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ ဒေါ်ဒါဝေတို့ သား အမိအား မတ်တတ်ရပ်၍ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသော မိန်းကလေးငယ်ငယ်နှင့် အားလုံး သည် တိုင်ပင်ထားသလို ကွပ်ပျစ်၏ ကွက်လပ်များ တွင် ကိုယ်စီကိုယ်င ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

"ဒီက ညီမနာမည်လည်း မသိဘူး။ ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ ဦးသူကျော်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အကုန်ပါပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်မနာမည်က ဒါဝေလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒါကျွန်မ သား မောင်ဖြူပါပဲ။ သူ့အဖေတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီကလေး တစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ ပဲ ရွှံ့ပင်လယ် ဘက်မှာ ရေနံခပ်ရင်း နဂါးပွက်ကျင်းထဲကျလို့ ဆုံးသွားရှာပါတယ်"

"ဪ- ဖြစ်ရလေနော်"

ဒေါ်ဒါဝေက ဦးသူကျော်ကဲ့သို့ နာမည်ကို ဖော်ထုတ်ရုံမက သူတို့ ၏ အကြောင်းကိုပါ ပြောပြ လိုက်သောအခါ ဦးသူကျော်တို့ မိသားစု၏ မျက်နှာများမှာ ရုတ်ခြည်းညှိုးလျသွားကြပြီး စုတ်သပ် လိုက်ကြ၏။

"အခု အဒေါ်ဒါဝေလာတဲ့ ကိစ္စကကော ဘယ်လိုအရေးအကြောင်းများ ရှိပါသလဲခင်ဗျာ"

"ကိစ္စက ဒီလိုပါဦးသူကျော်၊ နေ့လယ်က ကျွန်မတို့ အိမ်ကို လာပြီး ရေနံတစ်ပုလင်း ဒင်္ဂါးတစ် ပြား ပေးဝယ်သွားတယ် ပြောပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်"

"အဲဒါ အခု ကျွန်မတို့ ပြန်ပေးရအောင်လာတာပါရှင်"

"ခင်ဗျာ"

ဒေါ်ဒါဝေသား မောင်ဖြူဆီတွင် သူနေ့လယ်က ရေနံတစ်ပုလင်းကို ဒင်္ဂါးငွေတစ်ပြားနှင့် သွားဝယ်မိလေရာ ယခု ထိုငွေဒင်္ဂါးကို ဒေါ်ဒါဝေက ပြန်ပေးရအောင်လာသည် ဟု ဆိုသောအခါ ဦးသူကျော်မှာ အလွန်အမင်း အံ့သြသွားလေသည်။ ။

အမှန်က ဦးသူကျော်သာ မဟုတ်၊ သူတို့ မိသားစုအားလုံးက ဒေါ်ဒါဝေတို့ သားအမိကို အံ့သြ သောမျက်လုံးများ နှင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ။

"ဒီလိုပါ ဦးသူကျော်၊ ကျွန်မတို့ အရပ်မှာ ရေနံတစ်ပုလင်းဆိုတာ ရွံ့ပင်လယ်နား သွားခပ်ရင် ဘယ်သူခပ်ခပ် ခဏလေးနဲ့ ရနိုင်ပါတယ်။ ရေနံတစ်ပုလင်းဟာ ဒင်္ဂါးတစ်ပြား မတန်ပါဘူးရှင်။ အဲဒါ ကြောင့် ဦးသူကျော်ပေးထားခဲ့တဲ့ ဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို ကျွန်မတို့ သားအမိက ပြန်လာပေးတာပါ"

ဒေါ်ဒါဝေ၏ စကားကိုကြားရသောအခါ ဦးသူကျော်နှင့်တကွ မိသားစုအားလုံး၏ မျက်နှာ များမှာ ရုတ်ခြည်းဝင်းလဲ့သွားကြသည်။ ။ သူတို့ သည် ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားပြန်ရ၍ ဝမ်းသာကြသော ဝမ်းသာပုံ ဝမ်းသာနည်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ အဖိုးအနုဂုဏ်ထိုက်တန်သော ပစ္စည်းတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကောက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာကြသော ဝမ်းသာပုံဝမ်းသာနည်းတို့ ဖြင့် ဝမ်းသာရွှင်ပျသွားကြ၏။

"ဒေါ်ဒါဝေလည်း သိပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီအရပ် ဒီဒေသ ဒေါ်ဒါဝေတို့ ရွာမှာ ဆိုရင် ကျွန်တော် တို့ က ဧည့်သည် တွေဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွမ်းဝင်တသိ မရှိသေးပါဘူး။ တောမကျွမ်းလမ်း မဖြောင့်ဘူးဆိုရင်လ

ည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခုနက ဒေါ်ဒါဝေပြောတဲ့ ရွံ့ပင်လယ်ဆိုတာ လည်း ဘယ်ဆီနေမှန်းတောင် မသိသေးပါဘူး။ ရေနံခပ်ဖို့ ဆိုတာကတော့ ဝေလာဝေးပေါ့ ခင်ဗျာ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအနေနဲ့ နေ့လယ်တုန်းက မောင်ဖြူဆီမှာ ကျွန်တော်လာဝယ်တဲ့ ရေနံတစ်ပုလင်းဟာ ဒင်္ဂါးတစ်ပြားမက တန်ပါတယ်။ ငါးပြားပေးမှ ရောင်းမယ်ဆိုလည်း ငါးပြားပေး ဝယ်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ က အသုံးလိုနေတာကိုး။ အဲဒါကြောင့် နေ့လယ်က မောင်ဖြူကိုပေးခဲ့တဲ့ ဒင်္ဂါးတစ်ပြားဟာ မတန်မရာမဟုတ်ပါဘူး။ တန်ပါတယ်"

"အို - မဟုတ်တာပဲရှင်၊ ရေနံတစ်ပုလင်းဟာ အများ ဆုံးတန်လှရင်တစ်ပဲ၊ တစ်မူးပါပဲ။ ခု ဦးသူကျော်ဆီက ဒင်္ဂါးတစ်ပြားတောင် ပေးထားခဲ့တယ်ဆိုတာ အလွန်ပဲ မတန်တဆပေးရာကျပါတယ်။ ပြန်ယူပါရှင်၊ နေ့လယ်က ဦးသူကျော်ယူသွားတဲ့ ရေနံတစ်ပုလင်းကိုလည်း ကျွန်မတို့ က မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် မေတ္တာနဲ့ ပဲပေးပါရစေ။ ဦးသူကျော် ပြောသလိုပါပဲ၊ ဒီအရပ်မှာ ဦးသူကျော်တို့ တွေက ဧည့်သည် ၊ ကျွန်မတို့ က ရွာခံဆိုတော့ ဧည့်သည် တွေကို ကူညီထောက်ပံ့ဖို့ ၊ ရိုင်းပင်းဝိုင်းဝန်းဖို့ ကျွန်မ တို့ ရွာခံတွေမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် တတ်နိုင်တဲ့ ရေနံနဲ့ ပဲ ကျွန်မတို့ သားအမိ ကူညီပါရစေ၊ ဒီဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို ပြန်ယူထားလိုက်ကြပါရှင်"

ဒေါ်ဒါဝေသည် နေ့လယ်လောက်က ဦးသူကျော် ပေးထားခဲ့သည် ဆိုသော ဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရိုက်ဖျိုးစွာကိုင်ကာ ဦးသူကျော်ကို လှမ်းပေး၏။ သို့သော် ဦးသူကျော်ကတော့ ဒင်္ဂါးပြားကို မယူပေ။ ဒေါ်ဒါဝေစကားကို သူက ခေတ္တငေးငိုင်ပြီး စဉ်းစားနေမိ၏။ ပြီးမှ -

"ဒေါ်ဒါဝေရဲ့ စကားကို ကြားရတာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအနေနဲ့ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဒါဝေတို့ အိမ်မှာ နေ့လယ်တု

နီးက ကျွန်တော်တို့ ရေနံတစ်ပုလင်း ဒင်္ဂါးတစ်ပြားနဲ့ လာဝယ်သလို အရင်အရင် နေ့တွေကလည်း ဒီအရပ်သူအရပ်သားတွေဆီမှာ ထိုနည်းနဲ့ ပဲ ဝယ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကတော့ မတန်မရာလို့ မပြောကြပါလားဗျာ။ ခု ဒေါ်ဒေါ်ဝေတစ်ယောက်တည်းကပဲ လာပြီးပြောတော့ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့ လားလို့ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ သံသယတောင် ဖြစ် ..."

"အို- ဘာသံသယမှ မဖြစ်ပါနဲ့ ရှင်၊ ရေနံတစ်ပုလင်းဟာ ဘယ်လိုမှ ဒင်္ဂါးတစ်ပြားနဲ့ မတန်တာ တော့ အမှန်ပါရှင်။ ဦးသူကျော်တို့ ခုမသိသေးတောင် နောက်တော့ သိလာပါလိမ့်မယ်။ ဒီအရပ်မှာ ဆို ရင် ကျွန်မတို့ သားအမိက အဆင်းရဲအနွမ်းပါးဆုံးပါပဲ။ ပြီးတော့ မုဆိုးမတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဒီသား ကလည်း လူလားမမြောက်သေးတော့ အစစအရာရာ ချို့တဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတန်မရာတဲ့ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကိုတော့ ကျွန်မက အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင် အလိုရမ္မက်မရှိပါဘူးရှင်။ ဒီဒင်္ဂါးတစ် ပြားဟာ တကယ်မတန်မရာပစ္စည်းမို့ ပြန်လာပေးရတာပါ"

ဒေါ်ဒေါ်ဝေသည် ဦးသူကျော်တို့ မိသားစု အားလုံး၏ မျက်နှာများကိုကြည့်ကာ ဟုတ်တိုင်းမှန် ရာကိုဆိုသည် ။

"ဒေါ်ဒေါ်ဝေရဲ့ စိတ်ထားကို ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအနေနဲ့ အထူးပဲ လေးစားချီးကျူးမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဒင်္ဂါးတစ်ပြားကိုတော့ ယူသာသွားပါ ခင်ဗျာ၊ ရေနံတစ်ပုလင်း ဝယ်တဲ့ အနေနဲ့ ဖလှယ်တယ် ရယ်လို့ လည်း ကျွန်တော်တို့ တွေက သဘောမထားပါဘူး။ မောင်ဖြူအတွက် အင်္ကျီလုံ ချည်ကလေး တွေဝယ်ရအောင် ကူညီတယ်လို့ ပဲ သဘောထားပေးပါ။ နောက်လည်း အကူအညီလိုရင် အချိန်မရွေး ပြောပါ။ ဒီအရပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအတွက် ဒေါ်ဒေါ်ဝေတို့ သားအမိသာ အမွန်မြတ်၊ အမှန်

ကန် ဆုံးမိတ်ဆွေပါပဲ။ နောက်လည်း ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို ဝင်ပါ။ ထွက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ဒေါ်ဒါဝေတို့ အိမ်ကို လာလည်ပါဦးမယ်ခင်ဗျာ"

ဦးသူကျော်လည်း အသင့်တော်ဆုံးသော စကားများ နှင့် ဒေါ်ဒါဝေအား ပဋိသးဗရပြန်ပြုကာ ရေနံဝယ်ခ ဒင်္ဂါးတစ်ပြားကိုသာ အခါခါပြန်ပေးနေပြန်လေသည် ။

"လာပါရှင်၊ လာလည်ကြပါ။ ကျွန်မတို့ အိမ်ကို အချိန်မရွေး လာလည်ကြဖို့ ကျွန်မတို့ သားအမိ ကလည်း တလှိုက်လှဲလှဲ ဖိတ်ကြားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီငွေဒင်္ဂါးကိုတော့ မယူ ..."

"အိုရှင်- ယူသာယူသွားပါ။ ခုနေခါမှာ ကျွန်မတို့ အနေနဲ့ ရေနံဆိုတာလည်း မရှိမဖြစ်တဲ့ တန်ဖိုး ကြီးပစ္စည်းပါ။ ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားနဲ့ ရေနံတစ်ပုလင်း လဲတယ်၊ ဝယ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောမဟုတ်ရပါ ဘူး။ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့ အနေနဲ့ ပါ။ ယူသာယူသွားပါရှင်၊ အားမနာပါနဲ့ "

ဤတစ်ခါတော့ ဦးသူကျော်၏ ဇနီးဟု ထင်ရသော အမျိုးသမီးကပါ ဝင်ပြောသည် ။ သို့သော် ဒေါ်ဒါဝေကလည်း ငွေဒင်္ဂါးပြားကို လုံးဝလက်မခံသေးဘဲ တွင် တွင် သာ ငြင်းလျက်ရှိသည် ။

သို့နှင့်ပင် ဦးသူကျော်တို့ မိသားစုက ပေးလိုက်၊ ဒေါ်ဒါဝေက ပြန်ပေးလိုက်နှင့် အချေအတင် ဖြစ်နေကြရာ နောက်ဆုံး ဒေါ်ဒါဝေတို့ သားအမိ အနေဖြင့် ရေနံတစ်ပုလင်းကို လက်ဆောင်ပေးသည့် အနေဖြင့် သတ်မှတ်၍ ဦးသူကျော်တို့ မိသားစုကလည်း ဒေါ်ဒါဝေ၏ သား မောင်ဖြူအား ဖဲသားအင်္ကျီ တစ်ထည် လက်ဆောင်ပေးကာ အဆွေခင်ပွန်း ပြုဖြစ်ကြလေသည် ။

"မောင်ဖြူအတွက် ဒီဖဲအင်္ကျီလေးတစ်ထည် ကျွန်တော်တို့ က လက်

ဆောင်ပေးပါရစေဗျာ။ ဒါကိုတော့ မငြင်းလိုက်ပါနဲ့ ။ ဒါကိုလည်း ဒေါ်ဒါ ဝေက ငြင်းနေဦးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကောင်းမှာ မ ဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဆီက ရေနံဆီတစ်ပုလင်းဟာ ပစ္စည်း တန်ဖိုးအနေနဲ့ ဘာမှ အဖိုးမတန်ကြပေမဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြရတဲ့ နေ့တစ် နေ့ရဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု ပါခင်ဗျာ"

ဤတစ်ခါလည်း ငြင်းနေပြန်လျှင် ရိုင်းရာကျမည်စိုးသဖြင့် မောင်ဖြူ အတွက် ဖဲအင်္ကျီကို ဒေါ်ဒါဝေက လက်ခံလိုက်ရသည် ။

"ဒါပေမဲ့ မေးရဦးမယ်။ ဦးသူကျော်တို့ က ဧည့်သည် ဆိုတော့ ဘယ် အရပ်၊ ဘယ်ဒေသက ရွှေ့ပြောင်းလာကြပါသလဲ"

ဒေါ်ဒါဝေ၏ အမေးစကားကြောင့် ဦးသူကျော်တို့ မိသားစု၏ မျက်နှာ များမှာ အပြောင်းအလဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားကြ၏။ သူတို့ သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာကြည့်မိကြ၏။ ပြီးမှ ဦးသူကျော် က -

"ကျွန်တော်တို့ ရခိုင်ပြည်ကနေ ပြောင်းလာကြတာပါ"

ဦးသူကျော်တို့ မျက်နှာအပြောင်းအလဲနှင့် ထစ်အသွားသောစကား တို့ ကြောင့် ဒေါ်ဒါဝေသည် သူတို့ မိသားစု၏ ဇာစ်မြစ်ကို နောက်ထပ်မ မေးဝံ့တော့ပေ။

"ဪ- ဒါနဲ့ ခုလောလောဆယ် စားသောက်ဖို့ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားဆိုသ လိုကော ပြည့်စုံကြပါရဲ့ လားရှင်"

"ပြည့်စုံပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ပြည့်စုံပါတယ်"

"လိုရင်လည်း ပြောပါနော်၊ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ကူညီပါရစေ။ အား လည်း မနာကြပါနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ဒေါ်ဒါဝေ၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရဲ့ နာမည်တွေကိုလည်း မှတ်ထားပါဦးခင်ဗျာ။ ဒါက ကျွန်တော့်ဇနီး မသန္တာသူ၊ ဒါက သားကြီး ကျော်အောင်ဦး၊ ဒါက သားလတ် ကျော်မြိုင်ဦး၊ ဒါက သားငယ်ကျော်လှိုင်ဦးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီက သမီးလေးကတော့ အထွေးအနှောင်းဆုံးမို့ နှောင်းမေလို့ ခေါ်ပါတယ်။ မောင်ဖြူလည်း မှတ်ထားပေါ့နော် ကလေး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒီက ဒေါ်ဒါဝေနဲ့ မောင်ဖြူတို့ ကိုလည်း သားတို့ ၊ သမီးတို့ အားလုံး မှတ်ထားကြနော်။ ဒီကနေ့ ကစပြီး ပါပါ(ဖေဖေ)၊ မေမေတို့ ရဲ့ ဆွေမျိုးရင်းလို သဘောထားကြ၊ ကြားလား"

ဦးသူကျော်၏ စကားအဆုံးမှာ သူ့ဇနီးနှင့် သူ့သားသမီးအားလုံးတို့က မတ်တတ်ရပ်ကာ အသိ အမှတ်ပြုသော အပြုံးများကို ဖြန့်ဝေလိုက်ကြသည်။ ။

ဒေါ်ဒါဝေတို့ သားအမိအား ဦးသူကျော်တို့ မိသားစုသည် ထိုနေ့ညနေက ခြံအထိ လိုက်ပို့ကြ သည် ။

ဒေါ်ဒါဝေ၏ သား မောင်ဖြူမှာ သူတို့ အရပ်က လူချမ်းသာများ သာ ဝတ်နိုင်ကြသော တရုတ်ဖဲ အင်္ကျီတစ်ထည် လက်ဆောင်ရလာသဖြင့် အတိုင်းမသိအောင် ဝမ်းသာ လာလေသည် ။ အိမ်သို့ရောက် သောအခါ၌ပင် -

"အမေ၊ ရွာကလူတွေ ပြောကြတာဟုတ်မယ်ဗျ။ သူတို့ က မင်းမျိုးမင်းနွယ်မို့သာ ဒီလို ပိုးအင်္ကျီလက်ဆောင် ပေးနိုင်တာပေါ့နော်"ဟု ပြောပြီး ရွှင်မြူးနေလေသည် ။

အမှန်မှာ မောင်ဖြူသာမဟုတ်၊ ဒေါ်ဒါဝေမှာ လည်း ဤလိုအဝတ်အဆင် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ကို လက်ဆောင်ပေးလာသော ဧည့်သည် မိသားစုမှာ ရွာသူရွာသားများ ပြောကြသလို မုချ မင်းမျိုး မင်းနွယ် သို့မဟုတ် မှူးမျိုးမတ်နွယ်ထဲက ဖြစ်ရမည်ဆိုသည် ကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သွားလေသည် ။ ဤလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ရသည် မှာ ကုသိုလ်ကံထူးလေစွဟု စိတ်ထဲက ကျေနပ်လျက် ရှိလေသည် ။
